

Het gras is altijd groener...

Tekort aan goede greenkeepers bedreigt golfbranche

De ontwikkeling van golf voltrekt zich in sneltreinvaart en kenmerkt zich door een voortdurende toename van golfers en golfaccommodaties. Golf is 'hot' en wie wil er nu niet onder een zonnige, strakblauwe hemel zijn balletje over de gaafste greens slaan? Toch dreigen er donkere wolken, want het aantal goede greenkeepers groeit niet mee met de expansie aan liefhebbers en banen. Dat een parapluutje geen soelaas biedt, weten alle marktpartijen dondersgoed, maar consensus over een strategie die het nakende tekort teniet moet doen, is er (nog) niet.

Auteur: Niels Wiertz

Wie de afgelopen maanden zijn oren spitste in de wandelgangen kon op fluisterton een vraag opvangen die langzaam, maar zeker luider en luider doorklinkt in het openbare debat. De toename van het aantal golfbanen is fantastisch – klonk het Hosanna voor de anticlimax – maar waren halen we de greenkeepers vandaan? Deze verzuchting werd tijdens de 19de Barenbrug Golfdag, die begin juni plaatshad op Golfbaan Het Rijk van Nijmegen, in soortgelijke bewoordingen betiteld als een probleem van

alle partijen. Zowel van de Nederlandse Golf Federatie (NGF), de Nederlandse Vereniging van Golfaccommodaties (NVG), de Nederlandse Greenkeepers Associatie (NGA) als van de 'groene' onderwijsinstellingen en afzonderlijke accommodaties die gezamenlijk ervoor moeten zorgen dat voldoende capabele krachten de golfbanen in conditie houden.

Beperkte toestroom

De aanwas van greenkeepers blijft inderdaad uit,

geeft een woordvoerder van een golfbaan uit het midden van het land toe. Met naam en toenaam wil hij niet in het magazine, maar "schrijf maar op dat de toestroom beperkt is en dat dát mede komt door de geringe aandacht die de opleidingen aan het vak 'greenkeeping' besteden. Daarbij hebben wij zelf ook gemerkt dat we onze vacatures niet één, twee, drie meer krijgen ingevuld. De tijd dat een personeelsadvertentie in voldoende geschikte kandidaten, een sollicitatiegesprek en een nieuwe collega resulteerde, lijkt

voorbij. Het stagneert al bij voldoende geschikte kandidaten. Die zijn er nauwelijks; je mag je bij wijze van spreken al gelukkig prijzen als er überhaupt reacties komen.”

Samenwerking verbeteren

Je moet kunnen concurreren, ook met je salaris, om te voorkomen dat ze alsnog overstappen naar de hovenierswereld. Dat gevaar loop je, ik vindt zelf ook dat de secundaire voorwaarden voor de hoveniers beter geregeld zijn.

De NVG is een van de partijen die op dit moment bekijkt hoe zij het nakende tekort aan greenkeepers in haar beleid kan verwerken. Het bestuur neemt het issue serieus en een verbetering van de samenwerking tussen accommodaties en onderwijsinstellingen lijkt een eerste stap die nadere uitwerking verdient. Het ‘warm maken’ van jongeren voor het greenkeepervak op zich en het enthousiasmeren van diezelfde jongeren zich binnen het vak verder te ontplooiën heeft daarbij aandacht. Een tweede stap die het aantrekkelijke karakter van het greenkeepervak kan versterken, is een vernieuwde blik op de CAO-golf. De komst van die CAO werd in 2005 aangekondigd als een stap voorwaarts voor de leden van de NVG, maar de verschillen in onder meer salaris en werktijd met de CAO-hoveniers laten het gras bij de burens nog altijd groener lijken... Ronald van Dijke, hoofdgreenkeeper De Goese Golf, denkt dat de CAO-golf financieel nog tekortschiet. Van Dijke: “Het jonge(re) publiek vindt de CAO-hoveniers vaak beter, voor zover ze al interesse heeft voor CAO-zaken. De meeste komen op jonge leeftijd van de middelbare landbouwschool en nemen genoegen met een basisloon. Pas na een paar jaar kijken ze verder en dan moet je kunnen concurreren, ook met je salaris. Je moet voorkomen dat ze dan alsnog overstappen naar de hovenierswereld. Dat gevaar loop je, want ik vind zelf ook dat de secundaire

voorwaarden voor de hoveniers beter geregeld zijn. Maar om alles op de CAO af te schuiven, vind ik te ver gaan. Het heeft ook met interesse van de jeugd te maken. Die is vaak nog onbekend met het vak en daarbij kleeft er dikwijls nog een elite uitstraling aan de golfsport. Jongeren denken daardoor dat het werk niets is voor hen. Terwijl het werk eigenlijk geweldig is; het werken in de buitenwereld en de vrijheid in mijn werk trekt mij enorm. Zelf heb ik een agrarische achtergrond, maar door een klasgenoot -die op een golfbaan werkte- ben ik in contact gekomen met de golfbranche. Ik heb nu vier jaar mijn diploma hoofdgreenkeeper en sinds een jaar ben ik ook in die functie werkzaam. Mijn verantwoordelijkheden ga ik niet uit de weg en ik vind het zelf ook niet erg jonge mensen op te leiden. Maar die opleiding en begeleiding moeten wel gekoppeld zijn aan een toekomst. Het moet niet zo zijn dat ik jongeren opleidt die er na een paar jaar weer vandoor gaan. Daar kleeft een financieel aspect aan, maar ook een waarderingsfactor voor het werk dat je verzet. Als je langer bij een bedrijf zit, doe je dat meestal uit jezelf en zie je dat als een vanzelfsprekendheid. Maar jongens die er pas zijn, hebben vaak zoiets van ‘waarom zou ik dat stukje extra doen?’. Dan is het af en toe wel leuk als je beloond wordt voor je inspanningen. Een derde punt is het greenkeepervak tijdens de opleiding en door middel van voorlichting bekender en toegankelijker te maken.”

Grotere bekendheid

Ronald van Dijke staat niet alleen in zijn opvattingen. Leeftijdgenoten die ook werkzaam zijn als greenkeeper delen de visie dat het vak een grotere en betere bekendheid moet genieten. Toeval speelt vaak nog een (te grote) rol bij de keuze werkzaamheden te verrichten op een golfbaan. Sjoerd Griffioen (Golfcentrum Weesp)

en Bart Bovendeert (Golfbaan Land van Thorn) kunnen daarover meepraten. Griffioen: “Ik heb zelf een agrarische achtergrond, maar was op zoek naar werk voor twee dagen. Toen kwam ik ook bij een golfbaan terecht, waar ik uiteindelijk aan de slag kon. De eerste dag mocht ik bunkers harken, de tweede dag maaide ik de fairways en de derde dag reed ik al over de greens. Het was vooral een kwestie van proberen en laten zien wat je kon.” Bovendeert raakte in gesprek met een dorpsgenoot die hem vroeg of werken op een golfbaan niets voor hem was. Per 1 mei jl. versterkt de jonge greenkeeper het team van Het Land van Thorn in het Midden-Limburgse Hunsel. Bovendeert: “Ik ben in de zomermaanden actief op de golfclub en in de winter verricht ik agrarische activiteiten. Die combinatie is nodig, want er is helaas onvoldoende arbeid om het hele jaar rond te werken.” Bovendeerts collega Garmen Mersch vult aan: “Maar die instelling van willen werken op een golfbaan, die wij hebben, die moet je eigenlijk bij meer jongeren zien te bewerkstelligen. Het is namelijk heerlijk om te werken op een golfbaan. Ik heb tuinarchitectuur gestudeerd en golf is mijn hobby. Ik vind dan ook dat ik bevoorrecht ben als greenkeeper te mogen werken.”

Openingsfoto: Next generation greenkeepers, met v.l.n.r.: Bart Bovendeert, Sjoerd Griffioen, Ronald van Dijke en Garmen Mersch

De tijd dat een personeels-advertentie in voldoende geschikte kandidaten, een sollicitatiegesprek en een nieuwe collega resulteerde, lijkt voorbij. Het stagneert al bij voldoende geschikte kandidaten. Die zijn er nauwelijks; je mag je bij wijze van spreken al gelukkig prijzen als er überhaupt reacties komen.”